

Tim Knudsen

Statsministeren Bind 1-4

Ca 600-700 sider pr. bind

Samfundslitteratur

Det seneste skud i bøssen om Danmarks statsministre gennem tiden følger den foregående stil i viden, oplysning og formuleringsevne. Desværre også med nogle sproglige vendinger, som ikke klæder værket. Forfatteren tager sig eksempelvis den frihed som billedtekst at kalde Mogens Glistrup for *den selvforelskede skatteadvokat Mogens Glistrup iscenesat som oprykker på Christiansborg. Det er svært at finde en mere destruktiv og ansvarsløs politiker.*

Så er det sagt, og det skal man have lov at mene, men ikke i en bog, der helt sikkert også vil blive købt af folk, der i sin tid var interesseret i Fremskridtspartiet og dets visioner. Mange vil givetvis være enige med Tim Knudsen, men der er mange måder at skrive ting på, uden at det virker fornærmende for en større menneskeskare.

Ingen tvivl om, at der er tale om nogle storværker, der vil kunne give os mange, mange gode timer og få forstand på ind i dansk politik. Fra dengang, det ikke hed statsministre og så til idag, hvor Mette Frederiksen og hendes store ministerium på det nærmeste har varslet nye tider på den udsatte post.

I meget bredt omfang handler det nye bind om Anker Jørgensen, Krag, Schlüter og Nystrup, Hartling og Baunsgaard. Og om politikken og politikere og embedsfolk derimellem.

Om det er for at gøre den faktuelle - og ofte lidt kedelige - historieskrivning lidt mere spiselig for en større målgruppe, eller fordi Tim Knudsen blot ville have sin egen fest undervejs, skal vi lade være usagt. Efter vores mening er teksten i hvert fald godt krydret med små, ironiske bemærkninger om f.eks. Erhard Jakobsen, der *måtte have en uimodståelig trang til at slå græs i november*, en *betuttet Anker Jørgensen, Ankers uerfarne og selvrådige rokering af ministre, den drengøjattede Erling Olsen osv. osv.* Det er klart, at sådanne subjektive holdninger og superlativer smitter af på læseren, og undervejs kan man da heller ikke lade være med at klukke lidt og tænke *var det virkelig sådan med Anker*.

Det er kendetegnende ved bogen, at i netop tilfældet Anker, der mangler en eller anden form for research. Ganske vist tilskrives han en kort tænkepause, da han bliver kaldt op til Krag og inderkredsen i Socialdemokratiet for at blive præsenteret for jobbet som statsminister. Men Tim Knudsen forbigår, at han rent faktisk i demokratiets ånd og i forsøget på at undgå eventuelle, fremtidige magtkampe spurgte, om der var enighed rundt om bordet. Og først herefter sagde ja.

Og vi får heller ikke med, at Per Hækkerup, der selv gerne ville have haft posten, forud for indkaldelsen af Anker, overfor Jens Otte Krag have bedyret: *Hvorfor spurgte du ikke nogen, der har forstand på det?*

Hvortil Kragh

prompte svarede

det har jeg gjort, Per.

Bang, sat til vægs.

Tim Knudsen har på den anden side været enormt og godt og grundigt ombord i et kildemateriale, der er længere end Rundetårn er høj. Imponerende. Og den viden om og indsigt i dansk politik, og dets højeste embede, der går igen i samtlige fire bind, bliver videregivet på en så sober måde, som vi kan forestille os er muligt, på trods af nogle få indvendinger, hvor forfatteren altså tager sig nogle friheder til at stemple politikerne.

Kan man leve med det, og det kan man, er her tale om et samlet værk af en særlig karakter, og som vil tilføre en viden om dansk politik og dets udvikling og forandring gennem mange, mange år. Der er rigeligt at gå igang med, mens vi venter på femte og sidste bind, som kommer i 2022.